ఆకాశం నిర్మలంగా వుంది. చంద్రుడు వెన్నెలను పుష్కలంగా ప్రసాదిస్తున్నాడు. కొలనులో చంద్రుడు తన అందాన్ని చూసి నవ్వుకుంటున్నాడు. విచ్చిన ఎర్ర కలువలు వెన్నెల్లో ఎంత అందానిస్తున్నాయి.

–ఎంతో ప్రశాంతంగా వున్న పరిసరాలలో సెలయేటి పోకడ చిత్రమయిన మధురధ్వని కలుగుచేస్తూంది. సెలయేటి గట్టునే పవళించిన కృష్ణప్రసాద్, మేఘన కాలాన్ని పూర్తిగా మరచిపోయినట్లున్నారు.

తెల్లవారగానే బావ విదేశాలకు వెళ్ళిపోతారనే బెంగ మనస్సులో పీకుతూనే వుంది. చిన్ననాటి నుండి కలిసి మెలసి గెంతుతూ తిరిగిన కృష్ణప్రసాద్, మేఘన కొంతకాలం పాటు విడిపోవలసిన సమయం ఆసన్నమవుతోంది.

బావని విడిచి ఒక్క క్షణం కూడా వుండలేని తను సంవత్సరం ఎడబాటు.... తలచుకుంటేనే గుండె నీరైపోతుంది. పోనీ తను కూడా వెళితే అమ్మో! బావ చదువు పాడైపోతుంది వద్దు బావతో వెళ్ళకూడదు. సంవత్సరం రోజులు ఎడారిలా, మోడులా నిస్సారంగా తన జీవితాన్ని గడపాలి.

అవును బావకోసం. బావ శ్రేయస్సుకోసం, తప్పక గడపాలి. కళ్ళమ్మటా నీరు ప్రవహించ సాగింది.

"మేఘా....!"

"........"

"దేవిగారు దేనిగురించో చాలా తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నారు. నాతో చెప్పకూడదిదా...."

అంటూ అటు తిరిగి పడుకున్న మేఘను తన వేపుకు తిప్పుకున్నాడు. మేఘన చెంపలమీదుగా జాలువారుతున్న కన్నీటిని చూసి స్థంభించి పోయాడు. బాధపడ్డాడు.

"మేఘనా.... ఏడుస్తున్నావా! నా మేఘనా కదూ– నిన్ను విడిచివెళ్ళాలంటే నాకు మనసు రావటంలేదురా– ఒక్క సంవత్సరమే కదూ– పోనీ నిన్నుకూడా నాతోపాటు తీసుకెళతాను" అనునయంగా చెప్పాడు.

"బా....వా!"

"అవును మేఘన.... నిన్ను నాతో కూడ తీసుకువెళతాను నిన్ను బాధపెట్టలేను. నీ కన్నీరు చూడలేను మేఘనా" ఆర్తిగా అన్నాడు కృష్ణప్రసాద్

"వద్దు బావా వద్దు. నా స్వార్థం కోసం నీ చదువు, భవిష్యత్తు నాశనం చేయలేను. నీవు గొప్పవాడివైతే నాకే కదరా గర్వకారణం.... నా కోసం నీవు తప్పక అమెరికా వెళ్ళాలి" అంది కృష్ణప్రసాద్‌ను హత్తుకుంటూ.

* * *

కృష్ణప్రసాద్ దగ్గరనుండి వారానికొక ఉత్తరం వచ్చేది. మేఘనకు ఆ ఉత్తరాలే తోడునీడగా ఉంటున్నాయి. కృష్ణప్రసాద్ రాసే ప్రతి ఉత్తరాన్ని జాగ్రత్తచేసేది.

వారం క్రితం వచ్చిన ఉత్తరం చదవాలని పించి పెట్టెలోంచి ఉత్తరాన్ని బయటకి

మేఘనా!

నేను రాసే ప్రతి ఉత్తరాన్ని జాగ్రత్తచేస్తున్నావు కదూ! నీ ఉత్తరం కోసం ప్రతిరోజు నిరీక్షిస్తుంటాను. నీవు రాసే ప్రతి ఉత్తరం లోను నీ సుందరరూపాన్ని చూస్తుంటాను. ఉత్తరం చేతికి రాగానే ఎందుకో అదో విధమైన అనుభూతి కలుగుతుంది.

అసమానమైన నీ సౌందర్య రూపం, నీ కలువనేత్రాలు నా హృదయానికి గాలాన్నివేసి బంధించి వేశాయి. యిన్నివేల మైళ్ళ దూరంలో ఉన్నా, కన్నుమూసినా, తెరచినా నీవు ప్రత్యక్షంగా నా ఎదుటే ఉన్నట్లు భ్రాంతిగా చెందుతాను. సెలయేటి గట్టున, నీ ఒళ్ళో తల పెట్టుకొని అమృతాలొలికే నీ మాటలు వినాలని కుతూహలంగా ఉంది. ఆ అవకాశం మరో ఆరేళ్ళ వరకూ రాదు. అంతవరకూ యీ విరహతాపం భరించవలసిందేకదూ! అన్నట్లు నీవు ఒకటి పంపమన్నావు.... అది యీ కవరులో పెట్టి పంపుతున్నాను జాగ్రత్తగా తీసికో.. ఏమిటో అనుకునేవు. నీవు మనసారా కోరుకునే ముద్దు.

నీ

—కృష్ణప్రసాద్

ఉత్తరం చదువుతున్నంత సేపు బావే ఎదురుగా కూర్చొని కబుర్లు చెబుతున్నట్లుగా అనుభూతి పొందింది. ఉత్తరాన్ని సాంతం చదివి ముద్దు పెట్టుకుని నవ్వుకుంది. పిచ్చి బావ.... నేను లేనిదే ఒక్కక్షణంకూడ బ్రతుకలేడు అనుకుంది మేఘన.

* * *

ఆ రోజు వినాయక చవితి.

బావ లేకపోతే పండక్కి అందమే లేక పోయింది. సంవత్సరం క్రితం యిదే రోజున తలంటుకు పోసుకుని, మల్లెపూవులాటి తెల్లచీర కట్టుకొని డాబామీద ఎండలో నిలుచున్న తనను చూస్తూ-

"మేఘనా! నీ అసాధారణ సౌందర్యం. తలంటుకొని జడవేయకుండా వదిలిన నీ దీర్ఘ శిరోజాలు గాలికి అల్లాడుతూ సన్నని నడుమును. కృశ భాగాన్ని కప్పివేస్తున్నట్లు ఎర్రని శరీరచ్ఛాయ, కోలగా ఉండే నీ ముఖమూ, పొడవైన నాశికా, తీర్చిదిద్దినట్టుండే నీ కనుబొమ్మలను చూస్తూంటే నన్ను ఏలుకోటానికై వచ్చిన మహాలక్ష్మిలా ఉన్నావు" అంటూ బావ తనను రెండు చేతుల్లోకి తీసికొని, గాలికి ఎగిరి ముఖంపై పడుతున్న ముంగురులను సవరించి నుదుటిమీద చిన్నగా ముద్దు పెట్టుకోవటంగుర్తొచ్చి ఒడలు పులకరించిపోయింది ఆ క్షణం బావలేని వెలితి కనిపిస్తూనే ఉంది.

—కాలంగడుస్తున్న కొద్దీ మేఘనలో సంతోషం పరుగులెత్తుతోంది. బావ వచ్చే రోజులు దగ్గర పడుతున్నా కొద్దీ ఉత్సాహంతో, కళ్ళెం లేని గుర్రంలా హృదయం పురివిప్పిన నెమలిలా నాట్యం చేస్తోంది.

వచ్చే సోమవారం వస్తున్నట్లు కేబుల్ పంపిచ్చాడు కృష్ణప్రసాద్– ఎలాగో ఆ మూడు

రోజూ గడిచింది. రేపే బావ ఆగమనం. ఎప్పుడు తమస్సు అంతరించి ఉషస్సు అవతరిస్తుందా అని ఎదురు తెన్నులు చూడసాగింది. బావ కనుసన్నలలో మెలగాలని, అతని పాదదాసై జీవించాలని తాపత్రయం. సర్వస్వం అతనికే అర్పించి సర్వం అతనే అని నమ్మిన మేఘనకు జీవితమే నందనవనంలా తోచింది. బావ సాన్నిధ్యంలో తన శేష జీవితాన్ని గడపాలని ఉవ్విళ్ళూరుతోంది. రాత్రంతా బావ ఆలోచనలతోనే గడిచిపోయింది.

దిశలు కారు చీకట్ల బారినుండి విముక్తి పొందే సమయం ఆసన్నం కావడానికి యెంతో సేపులేదు.

మేఘన తలస్నానం చేసి, బావకు యిష్టమైన తెల్లచీర కట్టుకొని, తలలో ఒక ప్రక్కగా అరవిరిసిన ఎర్ర గులాబీ తురుముకుంది.

రేడియోలో తెలుగువార్తలు వినిపిస్తున్నాయి ....నిన్న రాత్రి అమెరికానుండి బయలుదేరిన విమానం బొంబాయి శాంతాక్రజ్ విమానాశ్రయంలో దిగబోతూ ప్రమాదానికిలోనై అందులో ప్రయాణిస్తున్న ప్రయాణీకులు. పైలట్‌లతో సహా అందరూ దుర్మరణం పాలయ్యారు. యింకా....

వార్తలను పూర్తిగా వినకముందే కెవ్వున కేకవేసి నిలుచున్న పాటునే కుప్పకూలిపోయింది మేఘన.

వంటింట్లో పనిచేసుకుంటున్న కామేశ్వరమ్మ పరుగున కూతురు పడిన చోటుకు చేరుకుంది.

క్షణాల్లో గుప్పున ప్రాకిపోయిందీ వార్త. ఎవరినోటవిన్నా కృష్ణప్రసాద్ చనిపోయాడని.

మేఘన పిచ్చిదానిలా తయారయింది. బావా! అంటూ కలవరించేది. ఎప్పుడూ శూన్యంలోకి దృష్టిని నిలిపేది. పిచ్చిగా నవ్వుకునేది. గట్టిగా బావురుమనేది.

రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ మేఘన కృంగి కృశించి మంచం పట్టింది. తల్లిదండ్రులు కళ్ళల్లో ఒత్తులు పెట్టుకొని కూతుర్ని కాపాడుకోటానికై శత విధాల ప్రయత్నిస్తున్నారు. చివరకు డాక్టర్, యిది మందులకు లొంగే వ్యాధికాదు....మనోవ్యాధి అని తేల్చేశాడు.

కామేశ్వరమ్మ నోట్లో పవిట కుక్కుకుంది.

—తెల్లవారుతూండగా చేతిలో టెలిగ్రాం పట్టుకొని పరుగెత్తుకుంటూ మేఘన పడుకున్న గదిలోకి రాజారావు రావటం చూసి ఖంగారు పడ్డారు.

"అమ్మా.... మేఘనా! మీ బావ చనిపోలేదమ్మా.... రేపు వస్తున్నాడు" అంటూ చెమర్చిన కళ్ళను తుడుచుకుంటూ చేతిలోని టెలిగ్రాం మేఘనకు అందించాడు.

నమ్మలేనట్లుగా రాజారావువైపు చూసింది.

కవితా లహరి

తేడా

గర్భగుడిలో
వెండి బంగారాల హుండీల్లో
పెరిగిపోతూ ఉంటే దేవుళ్ళు!
గుడి వాకిట్లో
[illegible]
[illegible]

—[illegible]

జీవన ఘోష

[illegible]

—[illegible]

ఆ చూపుల్ని అర్థం చేసుకున్న రాజారావు "నిజం తల్లీ ... అబ్బాయి వస్తున్నాడు. కొన్ని కారణాలవల్ల ఆ రోజు రాలేకపోయాడు. రేపు వస్తున్నానని యిచ్చాడు. అంతా భగవంతుని లీల. నిష్కల్మషమైన నీ పవిత్ర ప్రేమే నీ బావను రక్షించింది."

మేఘన కళ్ళు ఆశ్రుపూరితాలయ్యాయి. నీరసంగా లేచి గోడకు తగిలించిన కృష్ణప్రసాద్ ఫోటో దగ్గరకు నడిచి వెళ్ళింది. పటానికి వేసిన పూలదండను తీసివేస్తూ "నన్ను క్షమించు బావా!" అంది. ఫోటోనుతీసి ఆర్తిగా హృదయానికి హత్తుకుంటూ జలజలమని కన్నీరు....కాదు....ఆనంద బాష్పాలురాల్చింది.

* * *

ఉదయం పది దాటింది. ఎండ తీవ్రంగా ఉంది. యింటిముందు టాక్సీ ఆగటంచూసి గబగబ గేటు దగ్గరకు పరుగెత్తాడు రాజారావు. డోర్ తెరుచుకుని దిగుతున్న కృష్ణప్రసాద్‌ను చూసి సంతోషం పట్టలేక కొడుకును గట్టిగా కౌగిలించుకున్నాడు.

గుమ్మంలోనే తల్లి దిష్టి తీసి కొడుకును కావలించుకొని ఏడ్చింది కృష్ణప్రసాద్ విభ్రాంతపోయాడు.

మేఘన స్థితి తెలుసుకున్న కృష్ణప్రసాద్ ఆందోళనగా మేఘన యింటికి పరుగెత్తాడు.

వీధి వరండాలో వాలు కుర్చీలో కూర్చొని పేపరు చూసుకుంటున్న, శేఖరం తలెత్తి గేటు తెరుచుకొని పరుగెత్తూ లోనికి వస్తున్న కృష్ణప్రసాద్‌ను చూసి ప్రాణం లేచి వచ్చినట్లయింది. నవ్వుతూ పలకరించారు.

"అమ్మాయి పై గదిలో వుంది వెళ్ళు నాయనా!" అన్నారు ఆప్యాయంగా చెమర్చిన కళ్ళను పైపంచెతో తుడుచుకుంటూ.

గదిలో అడుగుపెట్టి కుక్కిమంచం- కళా విహీనంగా ఉన్న మేఘనను ఒక క్షణంపాటు పోల్చుకోలేకపోయాడు. ఫ్రేమ్ కట్టిన తన ఫోటోను గుండెల్లో దాచుకుని పడుకున్న మేఘనను చూడగానే కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

మంచంపై మేఘన ప్రక్కన కూర్చోగానే ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచిన మేఘన క్షణంపాటు ఏమీ మాట్లాడలేకపోయింది. కట్టలు త్రెంచుకుని ప్రవహించే కన్నీటిని ఓదార్పుగా తుడుస్తున్న బావను చూసి ఏమేమో మాట్లాడాలని ప్రయత్నించి విఫలురాలయింది. బావ సజీవంగా తన ఎదుట.... యిక ఆపై ఆలోచించలేకపోయింది.

గభాల్న లేచి "బావా!" అంటూ కృష్ణప్రసాద్ మెడచుట్టూ చేతులు పోనిచ్చి హృదయంపై తల ఆనించి కన్నీటితో షర్టునంతా తడిపేసింది.

"పిచ్చి మేఘనా.... ఎందుకు అంత బెంగ.... నీ బావ నిన్ను వంటరి చేసి ఎక్కడికీ వెళ్ళడు తెలుసా....!" అన్నాడు మేఘన కురులు సవరిస్తూ.

ఆ ఒక్క మాట చాలు మేఘన కోలుకోటానికి. సడలిపోయిన నవనాడులు తిరిగి యథాస్థానాన్ని ఆక్రమించుకున్నట్లయ్యాయి. కోల్పోయిన శక్తిని పుంజుకున్నట్లయింది. చీకట్ల బారినుండి క్షణంలో తప్పించినట్లు.... కళ్ళల్లో తగ్గిపోయిన కాంతిని ఆ ఒక్క మాటతో తిరిగి కాంతివంతమయ్యాయి. ఎండిపోయిన పెదవులపై తేనెలు కురిసినట్లయ్యాయి. వెయ్యి దీపాలు ఒక్కసారిగా వెలిగినట్లయ్యాయి.

తల పైకెత్తి కృష్ణప్రసాద్ కళ్ళలోకి చూసింది. తనవైపే ఆత్రుతగా, ఆశగా చూస్తున్న బావను చూసి నవ్వుతూ తల వంచుకుంది. సిగ్గుతో ఎర్రబడ్డ బుగ్గలు నిగనిగలాడాయి. బరువుగా వాలిన కనురెప్పలు అల్లల్లాడాయి.

కిటికీలోంచి వీచే చల్లగాలికి ముంగురులు చెదిరి ముఖం మీద పడసాగాయి. కన్నె పిల్లలతో సరదాలాడాలంటే వాటికికూడా సరదానేమో!

మేఘనను రెండు చేతుల్లోకి తీసుకొని ముంగురులను సవరిస్తూ ఆప్యాయంగా నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.